

*Op de barricade voor MRSA-
besmette varkenshouders*

'Onze varkens behandelen we nog beter'

Zaterdagavond 19 april 2008 slaat het noodlot toe. Varkenshouder Peter Nouwen krijgt een herseninfarct. In de ambulance op weg naar het ziekenhuis in Venlo vertelt zijn vrouw Marlies de ambulancebroeders dat Peter MRSA positief is. We wisten niet wat we ons daarmee en de

is. „We wisten niet wat we ons daarmee op de hals haalden.”

Door: Joyce Cornelissen
Fotografie: John Peters

In zusterblad Stal & Akker van 21 november 2009 was Marieke van Lent, beleidsmedewerker van het Productschap voor Vee en Vlees aan het woord over MRSA. „We horen al schrijnende gevallen van Duitse varkenshouders die bij opname in het ziekenhuis zijn weggestopt in kelders en alleen in leven worden gehouden.” Volgens Van Lent moeten we daar in Nederland niet naar toe. Uit ervaring weet de familie Nouwen, uit Grashoek, dat MRSA-positieve varkenshouders in Nederlandse ziekenhuizen en revalidatiecentra niet veel beter af zijn.

Protocol vol onzin

Doordat Marlies in de ambulance vertelde dat Peter MRSA-positief is, trad het MRSA-protocol in werking. Over dat protocol is Marlies nog steeds uiterst verbaasd, het staat volgens haar bol van de tegenstrijdigheden. Marlies noemt een aantal voorbeelden.

De verpleging wilde haar binnen geen hand geven, maar buiten wel. Peter kreeg een kamer op de zesde verdieping van het ziekenhuis, aan het eind van de gang. Wanneer Marlies (zelf ook MRSA-positief getest) haar man bezocht, mocht ze op de heenweg door de hoofdingang. Op de terugweg moest ze zo snel mogelijk naar buiten, maar wel de hele gang door en met de lift naar beneden. Als ze nog een kop koffie wilde drinken in het restaurant moest het bezoek eerst 15 minuten buiten staan. Dan viel de bacterie af,

waarna ze wel naar het restaurant mocht.

Bezoek, maar ook verpleging moest zich eerst hullen in overjassen en haarmutsen voordat ze de kamer op gingen. „Maar geen slofjes om de schoenen. De MRSA bacterie huist ook in stof en dat lag na vijf dagen zonder poetsen in dikke vlokken onder het bed”, aldus Marlies.

Gebrek aan zorg

Voor Peter betekende het MRSA-protocol een gebrek aan zorg en therapie. Door het infarct had Peter een verlamming aan de rechterkant en hij had ook zijn spraak verloren. „De eerste nacht dat Peter in het ziekenhuis lag zou hij maar één keer door de verpleging worden gecontroleerd.” Marlies was bang dat hij zou proberen om uit bed te komen en zou vallen en is er dus maar blijven slapen. „Dat vond de verpleging wel prettig, hoefden ze helemaal niet te controleren.” Volgens Marlies is de meeste zorg in de eerste 48 uur door de familie opgevangen. Het enige wat de familie niet wilde doen, waren de verpleegkundige handelingen.

De zorg voor Peter staat in schril contrast met de zorg voor de varkens op hun eigen bedrijf. „Bij ons in de stal hebben de varkens het nog beter. Als Peter op de bel drukte werd er vaak niet eens gereageerd. Peter heeft een keer tien uur in zijn eigen urine gelegen, omdat de verpleegkundige alleen maar vroeg of het goed ging. Als Peter dan niet snel genoeg reageerde was ze al weer vertrokken.”

Marlies zegt gniffelend: „Het MRSA protocol gold 's nachts niet, omdat er dan minder personeel was. Volgens het ziekenhuis was besmetting in ieder geval het grootste deel van de tijd voorkomen.”

Quarantaine

Peter heeft uiteindelijk drie weken in het ziekenhuis gelegen voordat hij naar de revalidatiekliniek Blixembosch kon. Daar werd Peter gehuisvest in een losstaande bungalow, zodat hij niet in contact kwam met andere revalidanten. Hij mocht geen gebruik maken van de therapiezalen en het zwembad.

Door het protocol werd Peter ook bij Blixembosch een goede revalidatie onthouden. Zo had Peter drie keer per dag recht op een half uur fysiotherapie, daar bleef volgens Marlies drie keer tien minuten van over. De therapeut moest namelijk binnen dat half uur van het hoofdgebouw naar de bungalow, zich daar omkleden, dan therapie geven en binnen de tijd weer omkleden en terug naar het hoofdgebouw.

Logopedie kreeg Peter met een mondkapje voor. Fysiotherapie, waarbij hij opnieuw moest leren lopen, kreeg hij in een ruimte van vier bij zes. „Dat is na verloop van tijd geen uitdaging meer”, zegt Marlies.

Geen risico's

Marlies heeft vanaf het eerste moment veel energie gestoken in eigen onderzoek naar de zin en onzin van het MRSA proto-

col. Ze heeft gesproken met microbiologen en hygiënist. „Ze geven allemaal te kennen dat de varkensgerelateerde MRSA geen risico's heeft voor de medemens, maar als je ze vraagt dit zwart op wit te zetten trekken ze de keutel in”, zegt Marlies enigszins gefrustreerd.

Vanaf 18 juni 2008 zijn zowel Peter als Marlies na een MRSA behandeling negatief. Op Blixembosch deden ze daarna nog steeds moeilijk, maar door haar onderzoek heeft Marlies kunnen bewerkstelligen dat Peter sneller gebruik kon gaan maken van de revalidatiezalen op Blixembosch. In het protocol staat dat de patiënt minimaal zes maanden MRSA vrij getest moet zijn. „Peter werd iedere week getest en bleef negatief.”

Marlies vindt het belachelijk hoe er met MRSA positieve varkenshouders wordt omgegaan.

Onterechte discriminatie

Marlies gaat op de barricaden. Voor haar man heeft een verandering in de protocollen geen zin meer, maar ze wil dat andere varkenshouders niet meer worden gediscrimineerd. „Er is nog nooit onomstotelijk vastgesteld dat iemand ziek is geworden door de varkens gerelateerde MRSA.”

Er zijn mensen die besmet met MRSA het ziekenhuis in lopen en bij een bezoek aan de huisarts hoeft je niet te melden dat je varkenshouder bent. Het ergste vindt Marlies dat het weer de varkenshouders zijn die in een kwaad daglicht worden gesteld. „Niet alleen varkenshouders kunnen besmet zijn. Ook honden, katten, konijnen, paarden, kippen en koeien kunnen de bacterie overbrengen op hun eigenaren.”

„Al het verzorgend personeel dat met Peter in aanraking is geweest, is getest op MRSA, geen van hen is positief getest. Ook de mensen die zich niet altijd aan het protocol hielden”, zegt Marlies.

Stapje voor stapje

„We zullen nooit weten wat de onthouding van therapie door de MRSA betekent voor de revalidatie van Peter. Het heeft mij in ieder geval drie maanden lang heel veel energie gekost, die ik ook direct in de revalidatie van Peter had kunnen stoppen.”

Peter en Marlies hebben met elkaar afgesproken dat de revalidatie zeven jaar duurt en dat ze pas na die zeven jaar zullen zeggen dat er geen vooruitgang meer is. Peter is dan zestig en zal niet meer als varkenshouder aan de slag gaan.

Tweeluik MRSA

Dit is het eerste van twee artikelen over MRSA en de gevolgen voor besmette varkenshouders. In het eerste deel de ervaring van varkenshouder Peter Nouwen en zijn familie. Het tweede deel dat in de volgende editie van deze krant verschijnt een blik op MRSA vanuit de ogen van de zorg en andere slachtoffers.